

Ako sme varili špagety

Bol piatok a Paľovi rodičia šli na nejakú oslavu. Buchta bol teda doma sám a rozhodol sa, že si uvarí večeru. Jeho mama však trvala na tom, že variť môže, iba ak pri tom budem ja. Vraj som slušné dievča a dám na chalanov pozor.

„No, slušné dievča,“ poznamenal Tyčka. „Zabudla si, ako si u nás na Vianoce zakopla o prívod elektriny k ozdobným žiarovkám a zvalila si celý stromček?“

„Hihi!“ zasmiala sa Škorica. „To muselo byť smiešne!“ A hneď si začala spievať pesničku, ktorou nám už trochu liezla na nervy:

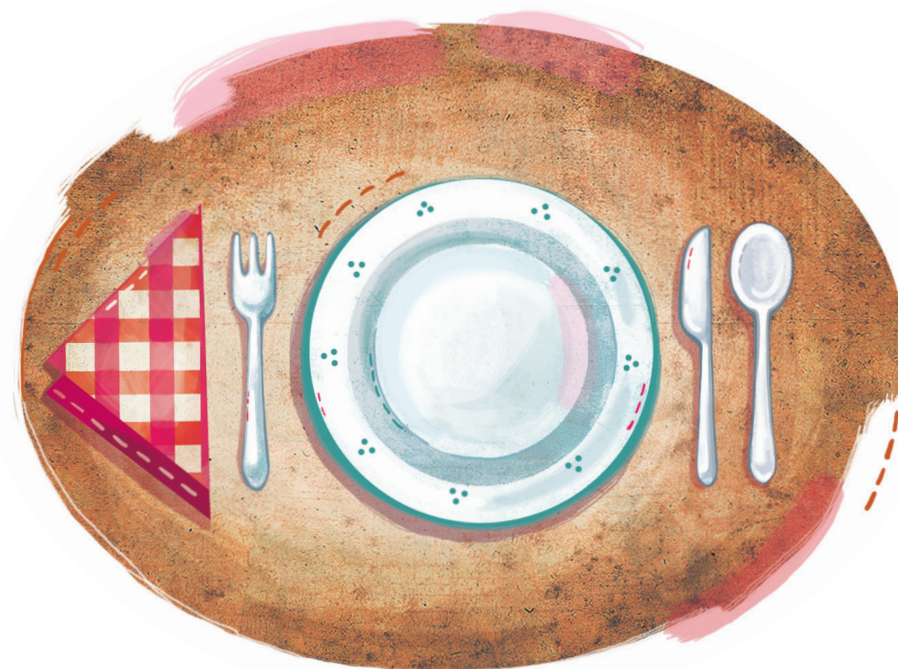
*„Ja som tá opica,
opica Škorica,
opica škoricová.
Taký kožuštek,
ako má Škorica,
nijaká opica nemá.“*

Uznávam, že ten zvalený stromček nebola nijaká sláva. Črepiny som upratovala dve hodiny. Opičke, ktorá vie

byť niekedy naozaj škodoradostná, sa to však zdalo veľmi smiešne. Robila som sa, že jej chichot nepočujem. „Chalani, najprv postavíme na sporák hrniec s vodou a pustíme sa do prípravy omáčky na špagety. Najskôr si však všetci umyjeme ruky.“

„Ja nemusím!“ zvolala Škorica. „Ja totiž nemám ruky, ale labky.“

Hneď som ju hnala k umývadlu. Variť predsa treba s čistými rukami aj labkami.

„Buchta, nájdi lyžice a vidličky a ty, Tyčka, pohľadaj papierové obrúsky. Opička, postaraj sa o slaninku a kečup – asi budú v chladničke.“

„Ale ja by som chcel variť,“ domáhal sa Buchta inej roboty.

„Keď voda začne vriieť, opatrne do nej vložíš špagety. A po chvíľke, keď sa vo vode budú dať ohnúť, ich premiešaš,“ vymyslela som mu ďalšiu úlohu.

Rýchlo položil na stôl príbor a opica Škorica ho hneď začala po stole rozhadzovať.

„Čo to robíš?“ spýtal sa jej Tyčka.

„Predsa ukladám vidličky a lyžice,“ pochválila sa opička.

Tyčka jej ukázal, ako sa to robí: „Lyžica musí byť vpravo a vidlička vľavo od tanierov. Ak by sme potrebovali aj nože, tiež musia byť vpravo.“

„Vpravo, vľavo, veď je to jedno,“ poznamenala Škorica.

„To teda nie je,“ namietla som. „To, ako má byť upravený stôl pri jedle, sa nazýva stolovanie. Má presné pravidlá. Keby som vedela čarovať, hneď by som ti to ukázala.“

Opička sa poškrabala za uchom. Už sme si všimli, že takto sa škríabe vždy, keď premýšľa. Bola som zvedavá, čo zasa vyhúta.

„Veď som rozprávková,“ ozvala sa napokon. „Pokojne si môžem vyčarovať, čo len chcem.“

Tyčka sa zasmial. „Už sa teším, Škorica, aké stolovanie vymyslíš.“

„No... najradšej by som vykúzlila prestretý stôl, ktorý by sa páčil vám ľuďom.“

Naraz sa ozval známy tichý vietor. Vidličky a lyžice začali tancovať nad stolom a okolo nich ako motýle lietali papierové obrúsky. Škorica privrela očka, usmievala sa a celé to bláznivé lietanie akoby dirigovala. Keď očka zasa otvori-

la, tichý vietor ustal a hop! Na stole sa zrazu správne usporiadali lyžice a vidličky, vedľa ktorých sa pekne poskladali papierové obrúsky.

„Teda, Škorica, to bol parádny zázrak!“ pochválila som ju. Hneď som však musela priskočiť k hrncu s vodou.

„Buchta, voda už vrije, dáš tam tie špagety?“

A tak sa začalo naše veľké varenie. Tyčka nadrobno nakrájal cibuľu a paradajky a ja som to všetko dala na panvicu s trochou rozpusteného masla. Medzitým Buchta šikovne nakrájal na kocky voňavú slaninku a popritom občas premiešal vo vode špagety, aby sa nepripiekli na dne. Omáčka bola uvarená raz-dva. Mäkké špagety sme opatrne precedili cez sitko a potom sme do nich vmiešali trochu olivového oleja, aby sa nezlepili.

Sadli sme si za stôl. Škorica sa, samozrejme, usalašila prvá. Vzala do labiek vidličku a začala ňou šermovať.

„Kde je to jedlo?“ buchla vidličkou po stole.

„Teraz nemá cenu ju vychovávať. Keď je hladná, aj tak nepočúva,“ vzdychol Tyčka. „Všetko jej napíšeme, keď sa najeme.“

Z misy uprostred stola sme si na tanieru naložili špagety a z druhej misy sme si nabrali omáčku. Buchta zrazu vyskočil. „Zabudli sme na strúhaný syr!“ Našťastie sme ho mali pripravený v chladničke.

Keď sme si my traja ešte len priali dobrú chuť, naša opička sa už dávno napchávala špagetami. To bol teda pohľad! Z papulky jej trčalo niekoľko kusov cestovín, ktoré ako vysávačom nasávala z kopy na tanieri.

„Škorica, kto má to srkanie počúvať?“ zahriakla som ju.

Opička mi nemohla odpovedať, lebo práve nasávala ďalšiu špagetu.

„Pozri, Škorica, takto sa špagety natáčajú vidličkou opretou o lyžicu a malý kopček jedla si potom poľahky vložíš do papulky,“ poučoval ju Tyčka.

Opička ho počúvla, na vidličku nabrala hromadu špagiet, prekvapivo šikovne si pri natáčaní pomáhala lyžicou a potom si tú obrovskú kopy vložila do papulky. Naraz všetko vyplula do taniera. „Au, to bolo horúce!“ zvolala a vyplazila jazyk.

Všetci traja sme sa museli smiať, hoci viem, že smiešne to veľmi nebolo. Keď sme sa utíšili, povedala som: „Teda, chalani, naša opička sa pri stole správa naozaj nemožne.“

Keď sme sa najedli, spravila som chutný ovocný čaj. Opička Škorica zrazu hlasno grgla. „Uf, dávno som sa tak nenapchala,“ fučala. Nato vyskočila zo stoličky a vybehla z kuchyne. „Už ma to tu s vami nebaví, idem sa hrať!“

Hneď som vzala pero a papier a krasopisne som pre našu opicu napísala užitočné poznámky. Tyčka a Buchta mi pomáhali, aby som nezabudla na nič, čo sme pri stole zažili.

Poučenie pre opicu Škoricu:

Príbory sa na stôl kladú podľa pravidiel: nôž a lyžica napravo, vidlička naľavo od taniera.

K stolu si najskôr sadajú starší, potom mladší, najprv ženy, potom muži a deti.

Jesť sa začne, až keď si všetci poprajú dobrú chuť.

Príbor sa berie do ruky až vtedy, keď je jedlo na stole.

S príborom sa ani deti, ani opice nehrajú.

Jedlo sa nenasáva z taniera ako vysávačom. Ani špagety.

Tie sa natáčajú na vidličku, pričom si môžeme pomôcť lyžicou.

Horúce jedlo nemožno vyplúť nazad na tanier. Radšej si naberieme menšiu porciu a pofúkame ju.

Je veľmi neslušné pri stole nahlas grnúť! Ak už musíme, vždy si obrúskom zakryjeme ústa a po jedle si ich utrieme.

Nikto od stola neutečie. Od stola odchádzame spoločne, keď sa už všetci najedli.